

EDA BİLDEK

YUNUS EMRE

SEVGİ SOKAĞI

BİYOĞRAFİK ROMAN

GENÇ HAYAT

ETRAFI ÇİTLERLE ÖRÜLÜ EV

Yolun hiç Sevgi Sokağı'na düştü mü? Eğer henüz hiç düşünmediyse çok şey kaybetmişsin demektir. Ama telaş etme! Şehrin güneyine doğru yürü. Sokak çalgıcılarının, sahil güzelleri denilen çiçekçilerin hemen yanından ilerle. Sakın arkana bakma! Önüne çıkan tabelaları oku.

Sahildeki çocukların neşesine eşlik et. Yorulduysan soluklan. Daha sonra caddenin karşısında beliren sevgi simit evinin kapısından içeri gir. Misss gibi simit kokusunu içine çek! Asırlık çınar ağacının altında soluklan. Çınar ağacının uzanan dallarının üzerinde sevgi kuşları... Hepsini selamla! Onlar sana yolu gösterecekler çünkü.

Sonra bahçenin güney kapısından çık. İlk kavşaktan sağa dön. Sessiz, kuytu bir caddenin iki ucunda sıra halinde dizilmiş ağaçlar göreceksin. Sanki beton yığınları arasındaki bir şehirden ormana girmiş gibi hissedeceksin. O güzel havayı içine çek.

Geride bırak her şeyi!

Yanına yalnızca yüreğine al!

Çünkü önüne çıkan sokakta en çok buna ihtiyacın olacak.

Bir müddet yürüdükten sonra aşağıdaki tabela ile karşılaşacaksın.

İşte o tabela!

"SEVGİ SOKAĞI"

Hayretler içinde kaldığını tahmin edebiliyorum. Çekinme, burada dostluk ve sevgi esintisiyle seni kucaklayan sokak sakinleri ile karşılaşacaksın. Hepsi seni yüz yıldır tanıyormuş gibi bağrına basacak.

Başını kaldırıp göğe baktığında bulutların arasında kuşlara eşlik eden renk renk uçurtmalara rastlayacaksın. Bütün evlerin pencerelerinden camgüzelleri, hanımelleri, fesleğenlerin salındığını göreceksin. Her birinin eşsiz kokusu rüzgârın ellerinden sana ulaşacak. Hayranlık duydun değil mi?

İşte ben de senin gibi hissettim. Sanki cennete kapı açılmıştı. Hoş cennetin nasıl olduğunu bilmiyordum. Bana anlatan da olmamıştı hiç. Ama her güzel şeyi ona benzettikleri için bu sokağa rastlayınca cenneti bulduğumu düşündüm ben de. Çünkü bu sokaktan önceki hayatım hiç güzel değildi. Sanırım cehennemdeydim.

Oysa çocukların hiçbir suçu olmaz. Onlar masumdur her zaman. Ama ben on dört yaşına gelmiş olmama rağmen hep suçlandım. Beni ilk hırpalayan annem oldu. Ondandır tanıdığım her yüz sevmedi beni. Gözleriniz yuvalarından çıkacak gibi oldu, değil mi? İnanın bana doğru söylüyorum. Benim hikâyemi değiştiren *SEVGİ SOKAĞI* oldu. İşte bu yüzden o sokağı bütün çocuklar tanısin istiyorum.

Yalnız çocuklar da değil; gençler, yetişkinler, yaşlılar. Çünkü bu sokakta gizli bir geçitten geçeceksiniz. Bazı görevler verilecek size. Onları yerine getirdikçe şifreleri çözülmüş hazinelerin sahibi olacaksınız. En güzeli de mutluluk anahtarını en sonunda avuçlarınızda bulacaksınız. Şimdi eğer siz de benim gibi Sevgi Sokağı'na ulaştıysanız sakın olun. Selametle kapısından içeri süzülün.

Muhakkak Yunus Dede'nin masal evine götürecek bu gizli geçit seni. Onun misafiri ol! Yunus Dede, Sevgi Sokağı'nın mimarı! Onu tanı! Göreceksiniz ki, cennetin anahtarı sevmekten geçiyor. Yunus Dede şöyle diyor:

*“Ben gelmedim dava için
Benim işim sevgi için
Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim.*

Burada evler bir masalın içindeki gibidir. Ya etrafı ağaçlarla kaplıdır. Yahut dağlarla çevrilidir. Hiçbir gösteriş yoktur. Hepsi birbirinin aynısıdır. Sizlerde şahit olacaksınız. Yoo köşke benzemez hiçbiri. Her evin kendine özel köşesi vardır. Hiçbiri birbirine yapışık değildir. Bir de her evin içinde yaşayanlarına göre rengi vardır.

SEVGİ SOKAĞI'NDAN ÖNCE

Ben Emre! Yunus Emre!

Babam adımı büyük şair, sevgi adamının adını koymuş. Onlara sevgiyi getirmem için. Ama ilk talihsizliğim nüfus müdürlüğünün adımı Emre diye kaydetmesiyle başlamış. Sonra da peş peşe gelmiş aksilikler. Bir gece müthiş şekilde ateşlenmişim. Altı aylık falanmışım. Beni gecenin o saatinde koştura koştura doktora götürmüşler. Doktor sağımı solumu, gözümü yüzümü incelemiştir. Büyük felaketi haber vermiş aileme. Dudaklarını büzüp kaşını kaldırarak:

– Üzgünüm, sizin çocuğunuz normal bir çocuk değil, demiştir.

Normal çocuklar nasıl oluyor bilmiyorum ama o günden sonra her an normal olmadığımı işittim ben! Sanırım annem o an vazgeçti beni sevmekten. Ben de o an kaybettim annemi. Öfkeli gök gürültüsünden daha öfkeliydi annem hep. Epilepsi, felç ve migren hiç duydunuz mu? Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bahse girerim birçoğunu bilmiyorsunuzdur. Ama ben bunların hepsini kendinde toplayan bir çocuktum. Bu yüzden annem her defasında yüzüme öfkeyle bakarak:

– Seni baş belası, seni, derdi.

Utanırdı benden. Ama böyle olmayı ben istememiştim. Hastalıklarına üzölmeye fırsatım bile olmamıştı. Çünkü hep annemin beni neden sevmediğini düşünmekle meşguldüm. Bir süre sonra onu da düşünmemeye başladım. İşte tüm bunlar

derin bir yara bıraktı ben de. Ta ki, onlarla barışmama sebep olan Sevgi Sokağı'na rastlayana dek! Şifacı bana hastalıklarımın gönlümde olmadığını gösterdi. Kendimi sevgiyle iyice yıkayıp arındırdım. Hatta başkalarına şifacı olmaya bile başladım.

Şimdi siz şifacı ne demek diye kendinize soruyorsunuz, değil mi? Bunu size anlatacağım ama önce hasta Emre olan çocukluğumla tanışmalısınız.

Sakat doğmuşum. Öyle diyorlar. Sanırım doktorun annem ve babama söz ettiği normal olmayan şey bu! Bedenimin sol tarafı ve ayaklarım eğri büğrü. Tuhaf görünüşlü bir çocuğum. Büyük büyük teyzemin anlattığına göre doktor anneme şöyle demiş:

– Bedenin sol tarafındaki bütün kemikleri kırılım. Daha sonra da alçıya alalım. Ancak o şekilde iyileşme belki olabilir.

Düşünün, nasıl bir felaket! Zaten hassas bir bedene sahibim. Neyse ki, babamın arkadaşının halası bir kiropraktörmüş. Kiropraktör de ne diyeceksiniz! Bir tür masajcı sanırım. İşte o, annem ve babamın karşısına geçip şöyle demiş:

– Kemikleri yumuşak, kırmaya gerek yok. Düzeltebilirsiniz.

Bu haberden kısa bir süre sonra babam bir iş kazası geçirerek öldü. İşte benim hayatım o günden sonra daha tepe taklak oldu. Çünkü annem mutsuz bir kadın olarak hastalıklı bir çocuğu yük görmeye başladı.

Size hatırladığım en acı anımdan söz edeyim. Annem çocukluk yatağımın çubuklarından ellerini geçirip ayaklarımı ve bacaklarımı defalarca oraya buraya çevirirdi. İşte o an dehşet verici bir acı hissedirdim. Bana o çocuk yatağım da ne yaptıysa muhtemelen masajcı tanıdığın tavsiyeleri idi.

Bu yöntem işe yaramış olmalı ki, annem beni çocuk doktoruna yeniden götürdüğünde kemik kırmaktan ve alçıya

almaktan söz edilmemişti. Doktor hiçbir notuna bakma gereği duymamıştı. Bilmiş bir şekilde şöyle dedi:

– Bakın, ben size iyileşeceğini söylememiş miydim?

Belki iyiydim ama sağlıklı sayılmazdım. Bebeklik sonrasında mümkün olduğunca emekledim. Çünkü benim şartlarımda yürümek çok zordu. Üstelik yürürken tuhaf şekillere giriyordum. Daha sonraları annem bana çok ağır ayakkabılar giydirmeye başlamıştı. Çelikti. Ortopedik ayakkabılardı bunlar. Onlarla hareket etmek çok daha zordu. Annem yere bir şerit çizmişti. Her gün o şeridin üzerinde ayak sürümek zorundaydım. Bu şerit üzerinde basmam gereken ayak izleri vardı. Bir tür çizili ayaklar üzerinde yürüme oyunu gibiydi.

Nefret etmiştim o ayakkabılardan!

Bir keresinde şöminede yakmaya karar vermiştim onları. Lanet çelik destekler erimedi bile. Bu yüzden anneme yakalanmıştım. Yüzüme okkalı bir tokat atmıştı.

Bu yeni bir şey değildi. Aslında çocuklar için en güvenilir yer evleridir. Ama benim için yaşadığım ev hiç güvenilir değildi. Dışarıdan hayatlarımız oldukça normal görünüyor olmalıydı. İstanbul'un Fatih semtinde kuytu ve fakir bir mahallede annem, ablam, ağabeyim ve ben yaşıyorduk. Evimiz eski ve ahşaptandı. Babamın doğduğu evdi burası. Ondan da bize kalmıştı. Küçük bir bahçe içindeydi.

Annem çoğu zaman temizlik bile yapmıyordu. Mutfakta üst üste yığılmış tabaklar vardı. Bu yüzden evi sürekli karıncalar basardı. Abim ise hastalık derecesinde şişmandı. Annem o buzdolabına her yaklaştığında ötmesi için bir alarm kurmuştu. Okula gelince yeterince güvenliydi. Sınıfta olduğum sürece tabii ki. Ama okula gelmek bir kâbustu. O bakışların ve fısıltıların arasında utanırdım. Kimsenin de umurunda değildim.

Gözlerim morarmış, sırtım kambur olmuş, tuhaf ayaklı bir çocuk olarak adeta herkesin hedef tahtasıydım. Bana türlü türlü lakaplar takıyorlardı. Siz kimseye lakap takmayın. Bu çok incitici bir şey!

Fakat ben zeki bir çocuktum. Sanırım ilk kez dört yaşlarımdayken kendimi korkuya karşı korumanın bir yolunu bulmuştum. İlk zamanlar annemin sevgisizliği karşısında ağlardım. Belki gözyaşlarıma dayanamaz gelip beni kucaklar diye düşünürdüm. Ama hiç de öyle olmazdı. Daha fazla canımı acıtırırdı. Yaklaşık iki yıl sonra güvenli bir cennet buldum kendime. Evdeki dehşet ve kabadayı komşulardan kaçacak bir sığınak...

O güvenliği sığınağın ne olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? Hemen söyleyeyim: At ahır!

Evet, at ahır... Güvenli, sıcak ve sevgi dolu bir ahır... Zaten atları oldum olası çok sevmişimdir. İlk kez bir yaşlarımdayken beni bir geçit törenine götürmüşlerdi. O zaman babam hayatıydı. Göğsüne sımsıkı bastırılmıştı beni. İlk kez o geçit töreninde atları görmüştüm. Babamın kucağında sağ elimi kaldırıp işaret parmağımla önümüzden salınan atları işaret edip:

– İsterim, demişim.

Üzerinden sevgisiz yıllar geçti. Ama ben babamın göğsüne yasladığım başımla bana gülümseyerek önümden geçip giden atları hiç unutmadım. O sevgiyi de... Zaten başka hiçbir şekilde de sevgiyle tanışmadım. Bir gün annem yine öfkeden deliye dönmüştü. Ablam neredeydi bilmiyorum. Abim fırtına gibi kaçıp gitti evden. Ben hedefinde kalmıştım. Bu kez odama kaçmaya fırsatım bile olmamıştı. Bağırıp çağırıyordu. Anneler döver de sever de derler. Ama ben hiç sevgisine rast gelmedim. Kendimi kapının dışında buldum. İçeriye girmek istemiyordum. Nereye gideceğimi de bilmiyordum.

Çocuklar yine bana yargılayan gözlerle baktılar. Acıyorlar, dalga geçiyorlardı. Eğik bükük salınışlarla yürümeye çalıştım. Sokağın girişine kadar geldiğimde duvarda şu yazıya rastladım:

Sevelim sevilelim

Dünya kimseye kalmaz! – Yunus Emre–

Kimdi ki, bu Yunus Emre? Ne güzel demiş “Sevelim sevilelim; dünya kimseye kalmaz” diye. Gözlerimden yanaklarıma yaşlar savrulurken bakıp kaldım duvardaki bu şiire. Yunus Emre ile karşılaşmış olsaydım beni de sever miydi, acaba? Nereye gittiğimi bilmiyordum. Yürüyüp durdum. Bildiğim tek şey o sevgisiz eve dönmeyecektim. Babamın kalbime miras bıraktığı sevgiyi arayacaktım. Hem arkamdan kimsenin peşime düşeceğini zannetmiyordum. O gece bir otobüs durağında uyudum. Kimseler halimi sormadı. Sabah olunca otobüse binip son durakta indim. Hemen indiğim durağın sol köşesindeki parkta oturdum.

Birileri kuşlar yesin diye ekmek, simit bırakmışlar bankların ağaçların önüne onlarla doyurdum karnımı. Kuşlar, insanlardan daha merhametliyidiler. Sofralarını paylaştılar benimle. Ertesi gün yamalı bir hırkası olan bastonuyla bir dede geldi parka. Benden kaçıp giden ya da acıyarak bakan kişilerden biri değildi o. Yanıma gelip oturdu banka. Bastonunu ağaca yaslayarak yüzüme baktı ve:

– Ne güzel bir çocuksun sen öyle, dedi.

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. O ana kadar hiç kimse bana güzel bir çocuk olduğumu söylememişti. Yüzüm aydınlandı. Neredeyse sevinçten ağlayacaktım. O devam etti:

– Kirpiklerin kıvrır kıvrır, yüzün kar gibi beyaz. Gözlerin kocaman ve ışıltılı. Allah seni çok güzel yaratmış çocuğum. Parka oynamaya mı geldin?

Sesim ağlamaklı olmuştu. Ben, bana şefkat gösterilmesine alışık değildim. Ona minnetle:

– Teşekkür ederim, hayır! dedim.

O hayretle bana bakmaya devam ederken:

– Sahiden güzel miyim? diye sordum.

Gülümseyerek yüzümü okşadı. Daha sonra sevgiyle yanıtladı beni:

– Bu da sorumu çocuğum! Tabii ki çok güzelsin. Kendini hiç görmüyor musun?

– Görüyorum, o yüzden soruyorum ya! dedim.

Köşedeki köfte ekmek satan abiye işaret etti. O yanımıza gelirken seslendi:

– İki köfte ekmek, iki ayran!

Nasıl açtım anlatamam. Bu dede muhtemelen halime acımış olmalı, diye düşündüm. Bel saati vardı. Onu eline alıp yuvarlak daireyi açtı. İlk kez böyle bir saat görüyordum. Saate bakıp:

– Karnım çok acıktı. Her gün bu saatlerde muhakkak bir şeyler yerim. Ne güzel bugün sen bana eşlik edeceksin, dedi.

Sonra bir şey hatırlamış gibi heyecanla bana döndü:

– Sahi neyden söz ediyorduk. Ha, hatırladım. Senin güzelliğini konuşuyorduk.

– Daha önce kimse bana güzel olduğumu söylemedi. Annem bile, dedim.

Bu kez o üzgün bir şekilde bana bakıyordu. Köfteci abi, elindeki siparişlerimizle geldi. İhtiyar dede, ona ücretini ödedikten sonra sordu:

– Sence çocuğum güzel değil mi, abisi? diye.

Köfteci abi, saçlarımı okşayarak:

– Maşallah, aslan parçası, bey baba! dedi.

Hayret etmiştim. Burada ne oluyordu ki? Daha 2 gün önce-sine kadar herkes benden kaçıp gidiyordu. Oysa şimdi kimse-siz kaldığım bu parkta benim güzel olduğumu söylüyorlardı. Köfteci abi, yanımdan uzaklaşırken ihtiyar dede benimle konuşmaya başladı:

– Hadi bakalım hem karnını doyur hem de muhabbet edelim. Daha önce kimse sana güzel olduğunu söylemediyse çok üzücü. Desene hepsi çirkinmiş etrafındakilerin, dedi.

– Nasıl yani? diye sordum.

– Herkes kendinde olanı karşısındakinde görür evlat. Demek ki, senin etrafındaki kişiler hep mutsuz ve sevgisizler. Sana bakınca da sevginin ışığını değil, kendi kusurlarını görüyorlar, dedi.

Hiç böyle düşünmemiştim. İhtiyar dede, uzun boylu bir adamdı. Zayıftı. Gözleri masmaviydi. Deniz gibi bir şeydi. Sakalları ve kaşları kar beyazdı. Yüzü hep gülekti. Çok güzel konuşuyordu. Ses tonu, ninni gibiydi. Bana sordu:

– İsmi ne senin?

– Yunus, bey dede, dedim.

Gülümsedi. Ona neden bey dede, demiştim bilmiyordum. Belki de köfteci abi öyle seslendiği içindi. Dikkatle bana bakarak:

– Güzel bir ismin varmış, dedi.

– Aslında benim adım Yunus Emre olacakmış ama eksik yazılmış. Daha doğarken başlamış eksikliğim, dedim.

İsirdiği ekmeği yuttu. Daha sonra hayretle bana bakarak:

– Eksiklik mi? diye sordu.

Bu ihtiyara gönlüm çok ısınmıştı. İçimden geldiği gibi konuşuyordum onunla. Zaten ilk kez biri benimle sohbet etmek istiyordu.

– Eksik değil miyim? Bak felçliyim. Yürüdüğüm de eğik büyük tuhaf hallere giriyorum, dedim.

Ayağa kalktı. Elindeki ekmeği ve ayranı bankın üzerine bıraktı. Yürümeye çalıştı. Elinde bastonu olmadan sağa doğru eğik yürüyordu. Bana merakla sordu:

– Şimdi ben eksik miyim?

– Yoo, öyle demek istemedim.

– Bak çocuğum fiziksel olarak bazı insanlardan farklı görünüyor olabiliriz. Ama bak, burada oturmuş sohbet ediyoruz. Bütün kusurlar sevgisizlikten kaynaklıdır. Sevginin olduğu yerde gördüğün tek şey güzelliştir. Unutma, olur mu?

Başımı sallayarak:

– Olur, dedim.

Köfte ekmeği yerken bir müddet sustuk. Karnım çok acıkmıştı. Allah, bana sanki bu ihtiyar dedeyi yardım için göndermişti. Sonunda bitmişti yemeklerimiz.

– Şimdi söyle bakalım, tek başına burada ne yapıyorsun?

– Burada yaşıyorum, dedim kısık bir sesle.

– Kimsen yok mu?

Söylemek istemedim. Bu dedeye bir tek babamdan söz etmem yeterliydi.

– Babam ben 2 yaşındayken öldü. 10 yıl geçti üzerinden. Annemi çok önceden kaybettim. Bir ablam ve bir de abim vardı. Nerede olduklarını bilmiyorum, dedim.

Doğrusu evden kaçıp gelmiştim. Ama söyleyemedim. Tekrar o sevgisiz eve dönmek istemiyordum. Bana üzgün bir şekilde bakarak:

– Aramadın mı? diye sordu.

– Bulamadım, dedim.

– Peki, kim bakıyor sana?

– Kimse, dedim.

– Okuyor musun?

– Bu yıl 7. sınıfı okudum.

– Derslerin nasıl?

– Çok iyi ama okula gitmek istemiyorum.

– Neden?

– Çünkü orada da kimse beni sevmiyor. Benimle arkadaşlık kurmak istemiyorlar. Öğretmenlerim bile beni geçiştiriyor.

– Peki, öğretmenlerinin seni fark ettiği bir okulda okusaydın gitmek ister miydin okula?

– Evet, isterdim.

– Öyle bir okul biliyorum, dedi.

– Nasıl yani?

– Orada her şey sevgi, dostluk ve kardeşlik içinde öğretiyor. Her dersin kaynağı sevgi! Öğretmenler, öğrenciler hep sevgiden söz ediyor.

Gözlerim parlamıştı. Merakla sordum:

– O okul nerede?

Elini omzuma koyarak fısıldadı bana:

– Sevgi Sokağı'nı hiç duydun mu?

Duymamıştım. Olumsuz anlamda başımı salladım. Sonra da:

– Hayır, dedim.

– Önce o sokağı bulmalısın. Sonra Sevgi Sokağı'nın şifreleri ve oyunlarını oynamalısın. Başardığında okula ulaşacaksın.

Hiçbir şey anlamamıştım. Oyunlar, şifreler, ödüllerden söz ediyordu. Sevgi Sokağı'nı bir mucize gibi anlatıyordu. Peki, nasıl bulacaktım ki bu sokağı? Hemen ondan yardım istedim:

– Ben Sevgi Sokağı'na gitmek istesem beni götürür müsünüz?

Gülümseyerek:

– Bana bir şiir okursan neden olmasın, dedi.

Hiç şiir bilmiyordum. Ama hemen aklıma sokağın duvarında kırmızı boya ile yazılmış şiir geldi. Hemen ona dönerek sordum:

– Aslında ben pek şiir bilmiyorum. Hiç okumadılar bana. Ama bir mısra biliyorum. İlk gördüğümde bu yana beni çok etkiledi. Onu söylesem olur mu?

– Olur, olur. Söyle bakalım.

Hemen etrafıma baktım. Daha sonra mırıldandım:

Sevelim sevelim

Dünya kimseye kalmaz!

– Yunus Emre–

İhtiyar adamın yüzü aydınlandı. Çok güzel bir ses tonuyla sordu:

– Yunus Emre'yi biliyor musun?